

17

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

17. Ikke lenger en tvilende Thomas.

Henvisninger: His Messenger, s. 48-49, 59-62.
Stories of my Grandmother, s. 40-44.

Tekst for dagen: Salme 91,11.

1.scene: Ikke lenger en tviler.

Noen få måneder etter at Ellen hadde giftet seg med James White, reiste de til Topsham, Maine, for å være til stede ved adventistenes årsmøte. Kaptein Joseph Bates var også til stede ved dette viktige møtet.

Inntil nå hadde kaptein Bates kalt seg en "tvilende Thomas" fordi han tvilte på at Ellen Whites syn virkelig var fra Gud.

Under et av møtene fikk søster White et syn. Hun begynte å fortelle om de tingene engelen viste henne, og plutselig begynte hun å snakke om stjernene og beskrive planetene på himmelen. Hun nevnte ikke navnene på planetene, men hun beskrev den ene etter den andre. Hun fortalte at hun så måner rundt en planet, med rosafargede belter tvers over. Kaptein Bates ble svært interessert. Søster White fortsatte å beskrive andre planeter og deres stadig vekslende skjønnhet.

Deretter begynte hun å beskrive et vakkert, stort, åpent rom i himmelen. Vi er blitt fortalt at dette vakre, åpne rommet i himmelen kalles Orion, og at Jesus vil komme til syne der når han kommer tilbake. (Ta bort 97, sett opp 98)

Plutselig glemte kaptein Bates at han ikke trodde på syn, og han stod opp og utbrøt: "Dette er en bedre beskrivelse av himmellegemene enn jeg noen gang har lest i en bok. Dette er fra Herren."

Kaptein Bates visste at søster White ikke visste noe om stjernene og planetene, for han hadde prøvd å snakke med henne om astronomi, men hun visste ikke noe om det.

Kaptein Bates var sikker på at synet om planetene var utenfor søster Whites kunnskapsområde, så det måtte være fra Gud. Han var så lykkelig over det at han sa: "Jeg tror hun fikk dette synet om planetene forat jeg aldri skulle tvile igjen."

2.scene: En engel temmer en vill ung-hest.

En dag ikke lenge etter at søster White hadde hatt synet om planetene, la hun og pastor White planer om å besøke adventistene i en by ikke langt fra det stedet der de var på besøk hos en venn. Denne vennen deres var gårdbruker og tok vare på en ung hest for en annen mann. Nå trengte denne mannen hesten sin selv, men hadde ikke tid til å komme og hente den.

"White, kan du ikke ta med denne hesten tilbake til eieren, siden dere skal reise den veien likevel," var det en som foreslo.

"Å, nei, dere må ikke ta den hesten, for den er farlig," sa en annen. "Den kan komme til å skade noen."

Hesten var vill og vanskelig å styre, for den var blitt mishandlet og skremt av noen menn som prøvde å temme den. Den sparket bare noen prøvde å ta i den.

Men pastor White hadde arbeidet med hester selv, så han var sikker på at han skulle kunne kjøre denne hesten med vogn uten for store vanskeligheter. Kaptein Bates og en annen mann skulle også være med herr og fru White. Så den unge, ville hesten ble fanget inn, og noen menn holdt den fast mens andre spent den for vognen. Denne vognen var annerledes enn andre vogner, for den hadde ikke noe trinn på siden man kunne trå på for å komme opp i den. I stedet hadde den et trinn på skjækene - det er de som (pek på skjækene)

17,2.

fester vognen til hestens seletøy, og som hesten trekker vognen med.

(Vis folk etter som du nevner dem) Pastor White satte seg i vognen først og holdt stramt i tømmene. En eller annen holdt hestens hode mens søster White klatret opp i vognen og satte seg ved siden av sin mann. Så klatret kaptein Bates og den andre mannen opp i baksetet. Pastor White måtte passe godt på hesten, for den var nervøs og ville til å løpe.

Mens de kjørte og så på den vakre naturen rundt dem, snakket søster White om skjønnheten i himmelen og hvor godt de ville få det når de kunne leve sammen med Jesus. Plutselig hørte mennene det kjente ropet - "Herlig, herlig, herlig!" - (Glory) svakere og svakere, og de skjønnte at søster White hadde fått et syn igjen.

Akkurat da søster White sa, "Herlig!" første gang, stoppet unghesten plutselig og stod helt stille og rolig med hodet senket. Søster White reiste seg og la hånden på hestens rygg i det hun satte foten på trinnet på skjækene. (Ta bort søster White som sitter, og sett henne på skjækene.)

"Den hesten kommer til å sparke henne i hjel," ropte kaptein Bates. Men pastor White svarte rolig: "Herren holder hesten nå, jeg vil ikke legge meg opp i det."

Nei, hesten sparket henne ikke som den pleide å gjøre når noen kom nær den. Den stod helt stille, som en gammel snill hest, mens søster White gikk ned på marken. Så gikk hun bortover til en gressbakke ved veien og gikk frem og tilbake mens hun så opp mot himmelen. (Ta henne bort fra skjækene og sett opp 98).

Mens søster White var ute av vognen, bestemte pastor White seg for å prøve om han kunne få hesten til å gå igjen. Forat rørte han forsiktig ved den med pisken, men hesten flyttet seg ikke. Ellers ville dette ha fått den til å sparke. For å prøve den enda mer, slo pastor White den hardere og hardere, men hesten sto helt stille med senket hode, som om den ikke engang kunne kjenne piskesnerten.

"Dette er et hellig sted," sa kaptein Bates. "Den makten som gir synet, har også temmet denne hestens natur."

Etter en stund kom søster White tilbake til vognen, satte foten på trinnet på skjækene og la hånden på hesteryggen i det hun klatret opp i vognen og satte seg ved siden av sin mann igjen. (Ta bort 5B og plasser søster White i vognen, 16) Da hun satte seg ned, sluttet synet. Hesten løftet straks hodet og begynte å løpe igjen uten at pastor White hadde sagt et ord. Nå måtte han holde tømmene stramt igjen mens hesten fór nedover veien.

Englene må virkelig ha vært med dem, som vi leser i Salme 91,11: "For han skal gi sine engler befaling om deg at de skal bevare deg på alle dine veier." De fortsatte reisen og nådde trygt fram.

Så god Gud var mot kaptein Bates da han to ganger og på forskjellig måte viste ham hvordan Den hellige ånd arbeidet gjennom søster White når hun fikk budskaper fra himmelen. Han tvilte aldri igjen. I stedet ble han en trofast medarbeider for Ellen og James White.